

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos.	4 rs.
Per 6 id.	7 id.
Per un any.	12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova
número 5.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no serà cap à fora que no s'hagi rebut lo seu import ab llibrancies ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de l' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIRA UN COP CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos.	6 rs.
Per 6 id.	11 id.
Per un any.	20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova
número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjectándose al examen de la Redacció y quedando los originales en poder d'aquesta, encara que no s'inserten.

2 quartos lo número.

J'ASE

PERÍODICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

LOS NERVIS.

que la corda 's trenca sempre per la part mes flaca, se corroborá la prediccio del adagi, y la gent de fandillas se varen apoderar d' ell per ferre de les seues.

Ja s'habia acabat tot alló de *sexo débil*, la tiranía dels pares, tutors y marits tenien un poderós adversari; lo dia de la emancipació no podia tardar, perque descobert lo medi, sols faltaba saber emplearlo. Ja fá algun temps que ha arribat aqueix dia, y si algú dupta de la veritat d' aquestas paraulas, ja perque 's consideri molt net de clatell, ja perque li costi de roseigar aquesta nostra homil opinió; que vinga ab nosaltres, y quasi estém segurs de deixarlo convenint presentantli un exemple, que no titubejaré en calificar d' ecesna nerviosa.

Lo portarem á una casa d' escala gran ab columnas y tota la saragata. No li parlaré de la decoració del aposento, perque ja se 'n formaré una idea, del moment que li diré que 's tracta d' un saló de casa 'l Marqués de las Tres estrellas.

Ajeguda millor que assentada sobre un silló de mollas, hi ha una senyora en qual cara campejan mes los adelants químichs, que en los prestatges de ca 'n Roca. Lo Marqués ab la corresponent bata y casquet de vellut vermell, se passeja per devant de sa muller mitj arrufant lo nas, com si prevejés la tempestad pròxima á estallar. En aqueix moment arriba un lacayo ab un fardell de roba á l' una mà y un paper al altre; y com home acostumat á semblants encárrechs, deixa respetuosament la mocadorada á la senyora, reservant pel amo la satisfacció de llegir aquell paperet.

—¿Un altre compte? Marquesa, se t' ha posat al cap lo plantar un basart de modista?

—Cah, si es una friolera!

—Do..... doscents duros una friolera! Marquesa, ab gaires frioleras com aquesta, ets capás

de portar les tres estrelles de nostre escut á una casa de préstamos. ¿Ahont s'ha vist semblant despilfarro? ¿haig de sacrificar la meua fortuna á la satisfacció de tots los teus capritxos?

—¡Ca... capritxos!.... ¡Ah.... ha.... ay!.... pom....m....

Y la marquesa, tant llarga com Deu la fet; pero ab molt cuidado per no ferse mal, cau estirada, sacudint brasos y camas, girant los ulls en blanch, trayent bromera per la boca y.... mirant de ragull de tant en tant, per veure quin efecte fá l' alteració de sos nervis en la butxaca de son marit.

Aquet, que ja està mitg acostumat á las impresions fortes, tracta en un principi de deixarla patejar fent lo pagés; pero 'ls nervis de la senyora van fent estragos per moments, y ja no hi ha moble que 's lluri de una puntada de peu, ni criat ni criadet que no hagi comparegut. Allí botellas y botelletas, pots y potets per acostarli al nas no 'n vulgueu mes; sembla que 'n Padró hagi anat á parar los seus armaris allí; pero tot es ineficás, lo accident en lloch de disminuir aumenta, las sacudidas á cada moment se fan mes fortes, y 'l marit ja no s' ho pot mirar ab indiferència.... la constitució nerviosa de la Marquesa comensa á fer lo seu efecte.

Per forsa habia de ser aixís; ¿quin es lo Marqués que ab doscents duros al calaix del escriptori, deixa morir de rabia á la seu senyora *devant de testimonis*, per no afliuxarlos? qui aturarà l' endemà aquelles altres tantas trompetas de la fama, com serían las bocas dels lacayos, criats y criadas, testimonis de vista del nerviós espectable?

Nosaltres creyem que mes aquestas consideracions que altra cosa, han obrat en 'l ánimo del Marqués per ferlo cambiar de pensament, puig lo veyem acostar al grupo entre consternat

L' invenció dels nervis, es una de las molts glòries reservades al siggle present, ab tota la llanesa de la paraula dit aixís, perque ja estich mes que amohinat per lo sinnúmero de mals motius que se li han volgut apropiar.

Quand l' home ha sabut que la electricitat corria per tot, s' ha posat sobre sí, y pegantse un cop ab la ma plana sobre l' front, ha dit: ¿Si també tindré jo electricitat?

Llavoras buscant en lo seu cos alguna cosa que se semblés á un altre d' algun aparato elèctrich, s' ha recordat de que tenia nervis, y ja ha cregut veurer en ells als fils-ferros de una màquina, aixís com en lo seu ventrell ha vist ni mes ni menos que una pila de Bunsen, disposada á esparramar mes electricitat que totes las forsas elèctriques juntas.

Si á un home del temps de nostres avis li hagués passat pel cap semblant ocurrencia, de segur que l' haurian convidat á desarrotillar lo seu pensament mes engabiat que un lloro; pero avuy dia estem tant acostumats á veurer cosas impossibles (especialment densa que llegirem alló de «Los tres impossibles vencidos») que ja no estem contents sino quand veyem estranyesas, y gracias á Deu no 'ns faltan may motius per acontentarnos.

La questió nervis, donchs, se prengué ab aquell calor ab que 's pren tota cosa nova, menguent la corresponent revolució, perque sempre fou una satisfacció per aquell que no tenia res lo saber que tenia tot un sistema dins son cos, aixís com per lo que ja tenia, sempre era tenir alguna coseta mes. Nasqué, com era natural, la tentació de utilzar lo descubriment, y com diuhen

y rabiós, com un home que acaba de pender una penosa resolució.

Aquí són los aspetechs, aquí la pacient reuneix totas las forses per donar lo cop tremendo, y sino s' agafa á las patillas del marit ab disposició de deixarlo plumat, es perque aquet, dotat de una gran previsió li va pel darrera, y acostantseli á l' orella, li diu ab veu baixa:

—Vamos, tonteta, tranquilísat... ja pagaré 'l compte.

—Ay! gahont soch? ¿qué hi tingut?... Diu la marquesa; y ab la major tranquilitat d' aquet mon, s' atxeca tota sola, s' assenta ahont estava sentada avans, s' aixuga 'l suó y despedeix als concurrents, exclamant, estich molt fatigada, necessito estar sola... ¡ay! ¡benehit siga l' insigne inventor dels nervis!

Hem volgut que 'l antecedent exemple bastés per convence al lector de l' utilitat que han reportat los nervis á las donas, y per això ho hem agafat per la part mes forta, puig lo que pot lo mes pot lo menos, y avuy dia 's pot dir sens cap escrupol, que l' exigencia de diners es la de mes difícil consecució.

Res presentariam de nou, després de lo dit, si presentéssim á una noya enamorada que per medi dels nervis sá quedar una hora mes al seu estimat, ni á una filla ó esposa que 's valen de lo mateix per poder anar al teatro ó á sarau; son aquestas cosetas molt petitas al costat del exemple precipitat y basta un sol estremitut per conseguirlas.

Anyadirem, donchs solsament, que si 'l descubriment de la electricitat nos ha posat terras molt llunyanas al costat de casa, lo descubriment dels nervis ha conduhit á certas donas á posarse las calsas; salvant també d' aquesta manera moltes y grans distancies.

ENRICH.

UN MISTERI.

—Adios Tresona!

—Adios Quicu!

—Sembla qu' estás enfadat?

—Si n' estich?... y de debò!

—Bé, noy, lú t' explicarás.

—Si m' explicaré Tresona?

y net, y clà, y catalá; porque si á un hom' molt l' empenyen per forsa ha de rodolar;

y tant va 'l cantí á l' font que al últim s' ha de trencá; y en aquet mon tot s' acaba y jo ja l' bi acabat

—¿Que has acabat?

—La paciencia:

no vull ser mes un bon jan, un doneta, un papa-natas, un ximplet, un tros de pà, un gamarus, un sabata, ni un beneyt del cabás, ni un bé, ni un ase...

—Carám!

—¿Qué has menjat llengua, avuy, Quicu? xerras més que un diputat,

—Escolta, Tresona, y calla, escolla y calla, si sabs.

Poch més d' un any endarrera te vaig coneixe en un ball; vás dirle si m' estimabas

y un si 'm vas dir, tot ballant: te vaig prometre 'l casarnos avans d' acabarse l' any si veys no m' enganyabas y si t' portabas com cal.

Ja sabs tú que desde entonsas sempre bé m' hi anat portant ¿ves si n' has tingut cap queixa,

vamos, digas?

—Queixa, cap. —Pasats uns set ó vuit dias que aixis tots dos vam quedar, vinch un dia y 'l pregunto: ¿que portas aquí desat en aqueix mocadoret que als malins dús á la mà? Jo prou vaig fer la pregunta, pero tú, ja avisarán!

—Ho hi preguntat mil voltas y sempre m' has fet passar

dientme: que bé, que bueno,

que naps, que cols, que ja, ja,

que deixonsas, que dellonsas,

que palatim, palatam,

que si eran verdas, maduras,

que si per qui, si per llà,

y sempre del mateix modo,

sempre, sempre embolicant

y may dantme una resposta

com era de desilljar.

—Jo bé n' hi près de paciencia,

pero avuy ja s' ha acabat!

Ara l' aviso, Tresona,

enjegaré al botaván

á ton pare y á la mare,

á ton oncle y los germans,

á las llis, las cuisinas,

y també á los tres cunyats,

quant tornin á dirmes: ¿Quicu,

y donchs que no 'l vols casar?

No vull dona de misteris

perque may m' han agratit

densá que 'ls de Barcelona

vaig llegir temps endetrás...

y aquí hi ha un misteri, noya,

aquí hi ha un misteri gran

jaqueix emprenyo en no dirmes

lo que dús tan amagat!

Mireu qu' es molt...

—Quicu macu,

deixem fè á mi, ja veurás...

—Y á galet que 'm vols ter beure.

Tresona maca, ¿es vritat?

me, noya, vas molt llauy d' oscas;

¿si es qu' encara pensarás

que perque avans m' enganyabas

també avuy m' has d' enganyar?

Vas errada.

—Mira, Quicu,

—Ho juro, no 's res de mal.

—De bé ó de mal, vuv saberho;

m' ho dius, digas, javia!

—Quicu, no 'm donguis mes pena.

—No es pena lo que 't vuy dar,

lo que 't vull dar es la bola.

Adios, per sempre.

—Te 'n vas

y me abandonas? ¡ay pillo!

No te 'n vagis que ho veurás;

vina que 't ho ensenyará:

—Ho veus? es un trós de pá

y un bunyol dels de dos quartos

que me 'n duch per esmorzar

cada dia, Quicu macu,

quant me 'n vaig á treballà.

RICARDET.

QUEIXAS D' UN ENAMORAT.

—Es qu' es prou batua l' ret de l' avia que tan m' estima! no m' puch apropa ab la Quima, que no me planti un bolet.

Y aixó que hi vaig remirat per no dà cap espifiada; pero res, la gran taimada, me tracta qu' es un pecat.

Envá li som repetit que 's deixés de menysprearme; que hi anava per casarme, si volia, tot seguit.

Es intúil me respon, pedás de ruch, la quimera; com mes me vas al darrera, mes me fastiguejas, Ton.

Y jo tant animalot que quant mes me rebugeja, mes l' amor, ¡ay! me mareja y m' causa tal pló y singlot, que me reverta y m' escanya; al pas qu' ella 's diverteix veient que mon cor paleix, y que 'm torn' com una canya.

¡Hajau, senyor, compassió d' est pobre que os ho demana, sent que la noya entra ab gana de volerm' per companyó!

UN FILL DEL ROQUER.

LAS NOYAS MORENAS.

Molts dirán: ¡ves quin títol d' article, las noyas morenas! pero ab tot y ab això los vaig à provar que las noyas morenas son molt mes guapas y molt mes enciseras que las rossas. Comensém per sentar, que Deu va criar á Eva morena, ab cabellera mes negra que la pena, y ab ulls mes espresius que l' il·lusió d' amor, y mes ardents que les llàgrimas d' entusiasme.

Si anem seguint l' historia, trobarém que les principals donas han sigut morenas, y en camvi, no veurém à cap rossa que s' haja distingit en res. Judith fou morena; Cleopatra y Llucrècia foren morenas; casi totes las deitats del paganisme apareixen pintadas morenas; en nostra santa religió tenim, que la Mare de Deu fou morena; y en fi, fins es morena la meva estimada.

Oh morenas! encara hi ha algú que negui vostres encants, encara hi haurá qui diga que no posseeu totes las seduccions en una sola mirada vostra?

—Voleu res mes dols que la sonrisa d' uns llavis vermellets, com una cirera, destacanlse d' una cara morena, y molt mes dolsa encara si la sonrisa es d' amor? —Voleu res mes hermos qu' uns cabells negres com nit ubaga que cahuen en lluents rissos demunt d' una front virginal y encisadora? —Sentiréu may paraules mes plahenteras y mes bonicas que las que diu una morena quant està enamorada? Aquella sal que llansa quant camina, aquella gracia ab que s' adorna continuament, aquell moviment seductor que sab donar á tot son cos: son prou pera fer tornar boig al home mes insensible y pera fer enardir al home mes fred.

Jo, al menys, quant veig á alguna morena transcorrer pel meu devant, sento que mon cor s' inflama, sento que tot jo 'm faig ulls, sento que ma boca diu involdnariament, «l' estimo benehidida sisas.»

—Perqué les donas orientals son tan renomenades? —Perqué les andalusas tenen fama? Perqué unes y altres son morenas. Oh! Y quant encisador deu ésser, allà en lo pais del sol ardent y del cel pur y clar, allà en la terra de les flors y de les valls ombrivolas y de les fonts serenes, allà hont lo rossinyol canta ab armonías mes falagueras, allà hont les auresson mes dolsas y murmurant com àrpes del cel, allà hont tot inspira bellesa y poesia: tenir al costat á una morena y parlar ab ella d' amor y asséurerse en llits de roses, tot adormintse bressats pel vent de la felicitat; y despertarse després, l' un en brassos de l' altre, veient que la nit estén ja per hont vulla son mantell misteriós, y que la lluna com llinternas dels desamparats y dels poetes, vaga per l' espai absort en raguitzell d' estels escampant a torrents llàgrimes de plata que fan tornar en edém la naturalesa!

Jo no concibeixo que hi haja amor inspirat per la rossa; me sembla que l' esencia del amor està solament en los ulls de la morena, aixis com l' esencia dels sentiments està en son cor.

No trobareu à cap rossa que sàpiga estimar; sempre la veureu freda al remor de las paraules mes dolsas é insensible als afalachs mes seductors.

—¿Qué hi fà que las rossas tingen trenas d' or, ulls de cel, y gallas de rosa?... —¿Qué hi fa si en camvi no tenen gracia y no saben ab las paraules encantadoras?

var la voluntad mes ferma? No valen mes los ulls negres de la morena y sa cabellera y sos llavis encoses, que semblan brasas? Si, mi' voltas, si.

Per mi la morena es ha sigut y será sempre lo simbol de la bellesa y de la seducció.

MARTINET.

A MON DEU.

Res vull, mon Deu, desitj tinch si suspiro
De veure ma marea en ton palau;
Res vull, mon Deu, res vull, pus si deliro,
Deliro solament per viure ab pau.

En mitx dels mon lluytant ab la tormenta
Soch nn mari perdut en mitx del mar,
M' esforço per guanyar la vestimenta
D' eix barco que perdut vol naufragar.

¿Que son avuy per mí las recordansas?
Avuy, per mí, los somnis que ne son?
Las unas son per mí llàgrimas vivas,
Los altres son destorps de mon repòs.

Cuant prop seu somniantne deliraba
Trobava mon deliri grat consol;
Y plé de dols recoris jo ne sonreya
De ditzas y plahers no escás, llavors.

Ab Deu siau: llaujeras, fujitivas,
Primeras il-lusions de mon amor,
Al Deu siau, recorts y esperansas;
Per empre ab Deu siau: os diu mon cor.

Res vull, mon Deu, desitj tinch si suspiro

De veurer ma marea en ton palau;
Res vull, mon Deu, res vull, pus si deliro
Deliro solament per viure ab pau.

M. de C.

BRAMS.

Lo dissaple passat inaugurarà sas funcions la companyia del Teatro-Romea, baig la direcció del primer actor D. Benet Chas de Lamotte, que comprengué y representà bastant bé lo seu paper de «marit enganyat» en la aplaudida producció del Sr. Estébanez «Un drama nuevo.»

Si exceptuem á la Sra. Segarra, que interpretará molt bé certas escenes; debem dir que las demés parts de la companyia secundaren bastant poch los esforços del Sr. Director pera presentar una cosa acabada, puig papers tan importants com los de Edmundo y Shakspeare, deixaren bastant que desitjar, especialment en l' últim acte, que es ahont l' acció se fa mes interesant.

HISTÒRIES

—Adios, joven.

—Abur, tronera.

—Com te và ab la Emilia?

—Ja hi lograt ferla venir alguna vegada á la fonda y molta al cafè; pero diu que espera que la convensi del meu amor.

—Ab arguments tan sólids, prompte ho lograrás.

—Vols dir?

Las donas son com las obras de certos autors, aquellas com mes se llegeixen menos s' entenen, aquellas com més se tractan, menos se coneixen.

—Dongui una tersa de carn.

—Vol que li dongui palpís?

—No senyor, no: no la vuy pel pis, que la vuy per la botiga de betas y fil del senyor Cinto.

—Ola noy! ¿tu per aquí?... que temps que no t' havia vis!... Sembla que 'm fas mala cara... Si es qu' estás enfadat ab mí perque no t' vaig enviar los quatre duros que 'm demanabas en la última carta, t' asseguro que no tinch jo la culpa, pus no la hi rebuda.

Un ximple que guardaba lo pá sech
en lloch de ferse rich, và sense jech.

Això ensenya, lectors, que hasta 'ls tanocas
si tenen molt pá sech... n' han de fer sopas.

COSSAS.

Si no tenint present l' adagi català, com mes mar mes vela, no comprendriam que las barracas per la espendició dels billets de tas rifas dels Empedrats, de la casa de la Caritat y del Hospital, vajin augmentant en rahó inversa dels billets qu' es despatxan.

— 8 —

temp, ni una sola paraula ha pogut dirigir á sa estimada; sempre s' ha de acontentar de miradas.

—Donchs si això es cert, vens á la meva. Ja he dit que Artur era espanyal.

—Home, calla. Artur no ha tingut ocasió de parlar ab Amalia, dónali ocasió y ja veurás com lluixen son talent de conquista; jo 'l coneix á fons y per això parlo aixís. Desde petit que ha sigut lo mes amich d' Artur, y ha estudiat molt son carácter. Emproufeynas contavam dotze anys, y ell ja 'ns aventurejava á tots los demés companys en atreviment amorós.

—Pero encara que tinga ocassió, ja t' asseguro que no logrará res.

—En que 't fundas?

—En lo que he sentit dir.

—Y qué es lo que has sentit dir? esplicat. No puch comprehendre perqué parlas ab tal misteri.

—Es que.... en fi, l' Amalia es molt orgullosa; molts diuen que lo que té es modestia, pero jo no ho crech aixís. L' Amalia sempre ha estet criada entre 'l luxo mes ostentós; la marquesa li ha cumplert son gust mes breu, mimantla ab mes amor que si ha sigut sa filla; y prometenla que fora l' única pubilla de tots los bens que posseix. L' educació que ha rebut l' Amalia ha sigut respectiva á sa classe, y per lo tant; totes aquellas circunstancies han influit poderosament en lo carácter de la noya. No hi ha duple, es orgullosa.

—Tot pot esser.

—No haveu advertit alguna vegada quant entra l' Amalia en lo teatro ó quant passa pel carrer, com se mira á tothom ab aire de magestat ó al menys ab indiferencia? Quant saluda als amichs no gosa casi abaixar lo cap ni á sonriuer, cosa que es molt natural y avuy dia d' etiqueta... En algunas reunions he-

HISTORIA DE UN PETÓ.

CAPITOL PRIMER.

Una apostá.

Era un hermos dia de primavera. Lo sol omplia l' espay de puríssima y seductora llum, y per totes parts se escoltaban las melódicas cansas dels enamorats auncellets que saludaven cada dia l' arribada de l' estació mes bonica de l' any, d' aqueixa estació que latxona monts y planuras de flors y que dona il-lusions á las fantasias y amors á las ànimes.

Pero deixem per ara aquell llenguatje que vol semblar poètic y entrém desseguida en la narració, perqué ja havém parlat prou pera dir als nostres lectors que eslavam en primavera.

En una de las fondas mes concorregudas de Barcelona, en la de Orient, se trobaban set joves entaulats y mantenint la mes alegre y franca conversació; pus ningú d' ells tenia 'l mes petit cuidado de familia, tots eran richs, y per consegüent tots disfrutavan d' un goig verdader.

Aquell esmorzar lo renovavan cada any, en commemoració de las conquistas que havian fet.

Dintre poch, confiám veure tanles *barracas* quant s'guin los billets que s' hagin de despatxar.

A propòsit de billets. ¿No fora possible senyors municipals y guardias urbanos, lo privar la venta dels dits billets desde l' moment en que s' comensés lo sorteix?

A lo molt que s' pot dir contra las risas, creyém no deurian anyadirsí los abusos de que s'ns estén queixant.

Just es que als que s' entretenen á tirarli pedras, L' ASE 'ls contesti ab un parell de còssas. Sembla mentida que la ambició ó envidia puga conduir á homes *conformes* á valdres de medis tant pobres, com es apedregar lo fanal d' un periódich per la Rambla, y no obstant no hi ha cosa mes certa. Per res dissaptes consecutius, lo nostre fanal ha sigut lo blanch de las iras dels nosres enemichs, convertidas en pedras com á melons. ¡Pobre gent! Antes pot ser eram sols á despreciarlos, avuy creiem que serán molts á ferho com nosaltres.

—Deu lo guard' senyor Pau, ¿que vé cap á la Rambla?

—No, senyor, no; tot just avuy estreno unas botinas y llinch por d' embrutarmelas de fanch.

—No ha plogut pas.

—No, no. No ha plogut; pero las mánigas de riego.....

XARADA.

Tens un primera petit,

dispensa que t' dugui dos, puig ja saps que jo t' coneix de quant anabas al tot. Per passá un *tersa* y *segona* no t' aturo, res d' aixó ja sabs també que ab las nenas no m' ha agratit may fer l' os.

ENDEVINALLA.

Me fan de marfil, de fusta, vermella y de tots colors, no acostumo anar may sola y no es porque tinga por. Tan prompte 'm veus al teatro com me veus al menjador, pero allà soch una cosa diferent del que aquí soch; per tot es qüestió de taulas, per tot llinch lo mateix nom, sols que per llà 'm fa un torner y per qui 'm venen al Born.

GEROGLIFICH.

VO LLE PERE
TRA B A S NY
VO LLE PAU

LAS DEU : PLI K.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Si 'm deyas que has rumiat molt, per traurer ma xarada, te diria sens embuts que 'ls un valent *pastanaga*.

Mollas, vidres y cortinas
¡Mare de Deu, quanta gresca!
—Y que, no m' has tret encara?
¿perque no t' posas ullcras?

GEROGLIFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

Entre un gran home y un home gran hi ha molta diferencia.

ANUNCI.

En la imprempia d' aquell periódich se fan impresions de tota classe, mes baratet que en qualsevol altre part. Qui no ho vulgui créurer que ho prohi; ja veurà com li quedaran ganas de tornarhi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, á carrech de J. Martínez
carré de Robador, núm. 29 baixos.
Barcelona.—1867.

— 6 —

De lo dit se desprén que 'ls jòvens aquells, eran casi bé calaveras, sino del tot, y aixís hauria de esser, puig avuy dia no hi ha cap jove rich y que visca en alguna capital, que no derrotxi y que no s' aficioni bastant á las costums del calaverisme, costums de moda que aplaudeixen fa anys, tant las altas societats com la classe mitjana, y que s' avenen tant al caràcter del mon vell com al de la Amèrica.

A juijar per sas fisonomías, los jòvens contaban tots de vint à vinticinch anys, per mes que en las caras d' alguns s' hi vegés la marca de las passions y del gastament, causa natural de la marxa que ha emprès la juventut moderna. Los demés companys—y aqueixos eran los mes jòvens—mostraban encara frescas las faccions, si bé pintadas per l' afany de gosar y de transcorrer tots los camins de la juventut.

Pero si no 'ls sab mal, escoltaré la conversació dels *pollos* y aixís podrém juijar millor, sens equivocarnos, de los seus caràcters y de las sevas costums.

—Magnifich esmorsar, digué l' mes jove de tots apurant una copa de *Jerez*.

—Arturo, me sembla que no fas altra cosa que desitjar que s' acabi l' esmorsar pera fer un *brindis* al recort de ta inolvidable Emilia, respondé un dels mes gastats.

—Te equivocas completament, Pere d' Albany.

—Home, ¿com pots dir aixó si mentrestant te tornas roig?

—Donchs jo só de la part d' Artur, digué un tercer ficantse entre mitj de Pere y Artur, y girantse envers de Pere.

—¿Qué vols dir?

—Que Artur no ha tingut may relacions sisquera ab la Emilia.

—Si Vilalba m' ho va dir, ¿no es veritat, digué n' Albany, dirigintse al jove que tenia al costat,

— 7 —

—Home, jo t' diré, respondé l' interpelat, t' ho vaig dir de broma. Lo qui realment festejava á la Emilia era jo.

—Ja sens, Albany, si es veritat lo que yo deya, continuà lo que primerament havia sortit en defensa d' Artur.

—Donchs, Guillem Forts, que Artur está desocupat? ¿Quin cor! esser tan jove com es y tenirlo buit; aixó no pot anar; pero sempre m' he pensat que no era bò pera fer conquistas amorosas, ni una querida.... d' aquí tres anys tindrà la meua edat y a veurer á veurer si Artur haurà sapigut fer lo que yo he fet y tindrà tantas aventuras pera contar com llinch jo.

—Albany, te perdono per io que m' has dit, pero dech dirlle que no 'm comprehens prou. Cert es que jo no só tant calavera com tots vosaltres pero consisteix en que no ho vull esser, perque si la voluntat hi fos, poder no 'm fallaria.

—Molt t' envaneixes.

—Y té rahó, digné en Guillem Forts sonrient

—Sembla que avuy no mes sabs apoyar á Artur, molt amichs sou.

—Es que jo sempre surlo en defensa de la veritat, y com lo que diu Artur es cert, per aixó l' defenso, Oh! si sabesseu lo que passa en son cor

—Que 's conti, que 's conti, clamaren á una tots los concurrents.

—Donchs, haveu de saber que l' Artur está enamorat y enmorat fins á l' estrem d' Amalia.

—No pica per baix, interrumperen uns quants, pero prompte En Guillem seguí d' aqueixa manera:

—Fa mes de mitj any qu' han nascut los amors d' Artur, y mitj any es bastant de temps pera que un cor com lo d' ell, estigui pres d' una flama inextingible. Mes en lo transcurs de tant